

Přečtěte si to. A jestli se vás někdo
zeptá, jak to skončí, prostě lžete!

e. lockhartová
**ostrov
lhářů**

host

1

Vítejte v báječné rodině Sinclairových.

V naší rodině nemáme zločince.

V naší rodině nemáme feťáky.

V naší rodině nemáme černé ovce.

Sinclairovi jsou atletické postavy, vysocí a pohlední. Jsme starý majetný rod, volíme demokraty. Máme široké úsměvy, souměrné brady a tvrdé podání v tenisu.

Nevadí, že nám rozvod rozerval srdeční svalstvo a srdce bije dál jen s přemáháním. Nevadí, že peníze ve svěřenském fondu docházejí a že se na kuchyňské lince hromadí nezaplacené účty. Nevadí, že noční stolek je zaskládaný tubami prášků.

Nevadí, že někdo z nás je zoufale, ale zoufale zamilovaný.

Tak moc

zamilovaný,

že se musí stát něco

stejně zoufalého.

Jsme Sinclairovi.

V naší rodině nevěříme na bolest.

V naší rodině se stále usmíváme.

Žijeme, tedy alespoň v létě, na našem soukromém ostrově kousek od pobřeží Massachusetts.

Víc o nás snad ani vědět nepotřebujete.

2

Moje celé jméno zní Cadence Sinclairová Eastmanová.

Žiju s mamkou a třemi psy v Burlingtonu ve státě Vermont.

Bude mi osmnáct.

Vlastním jednu opotřebovanou průkazku do knihovny a to je asi všechno. I když je třeba dodat, že žiju v obrovském domě plném drahých a neužitečných věcí.

Bývala jsem blondýnka, ale teď jsem černovláska.

Bývala jsem silná, ale teď jsem slabá.

Bývala jsem hezká, ale teď jsem pobledlá.

Je třeba dodat, že od nehody trpím migrénami.

Je třeba dodat, že netrpím blázněy.

Ráda si hraju se slovy. Všimli jste si? *Trpím* migrénami. *Netrpím* blázněy. To slovo znamená v obou větách skoro totéž, ale vlastně ne tak docela.

Trpět.

Mohli byste říct, že to znamená vydržet, ale to by nebylo úplně přesné.

Můj příběh začíná už před nehodou. V červnu v létě, kdy mi bylo patnáct, od nás táta odešel s nějakou paní, kterou miloval víc než nás.

Táta pracoval jako obyčejný učitel dějepisu se specializací na vojenskou historii. V té době jsem ho zbožňovala. Nosil tvídová saka. Byl to hubeňour. Pil čaj s mlékem. Měl rád deskové hry a nechával mě v nich vyhrávat, měl rád lodě a učil mě jezdit na kajaku, měl rád kola, knížky a muzea umění.

Nikdy neměl rád psy. A to, že nechal naše zlaté retrívry spát na gauči a každé ráno s nimi chodil na čtyřkilometrovou procházku, bylo projevem jeho velké lásky k mé matce. Nikdy neměl rád ani mé prarodiče. A to, že s námi trávil každé léto ve Větrníku na ostrově Beechwood psaním článků o dávno vybojovaných bitvách, vždy připravený úsměv pro naše příbuzné u jídelního stolu, bylo projevem jeho velké lásky k nám oběma.

Toho června roku patnáct nám táta oznámil, že odchází, a dva dny nato byl pryč. Mámě řekl, že on Sinclair není a že už se nehodlá snažit se jím stát. Že se nehodlá nadále usmívat, lhát ani obývat s naší báječnou rodinou naše báječná rodinná sídla.

Nehodlá. Nehodlá. Nebude.

Už měl domluvené stěhování. A pronajatý dům. Naložil poslední tašku na zadní sedadlo mercedesu (mamce zůstal jen saab) a nastartoval.

Potom vytáhl pistoli a střelil mě do prsou. Stála jsem na trávníku a upadla na zem. Rána se v místě průstřelu rozevřela a srdce se mi vykutálelo z hrudního koše do trávy mezi květinou. Z otevřené rány rytmicky tryskala krev,

pak mi tekla i z očí,

uší

a pusy.

Měla slanou chuť prohry. Zářivě rudá hanba opuštěnosti se vsakovala do trávníku před domem, do dlaždic chodníku, do schodů na zápraží. Moje srdce se plácalo mezi pivoňkami jako umírající pstruh.

Mamka vybuchla. Řekla, ať se vzpamatuju.

A teď budeš normální, řekla. Teď, hned, okamžitě, řekla.

Protože jsi normální. Umíš taková být.

Nedělej scény, řekla. Dýchej a sedni si.

Udělal jsem, co chtěla.

Měla jsem už jenom ji.

Když jel táta kolem nás, vypnuly jsme s mamkou své souměrné brady vysoko do vzduchu. Pak jsme šly dovnitř a vyhodily dárky, které jsme od něj dostaly: šperky, oblečení, knihy, všechno. Během následujících dní jsme se zbavily gauče a křesel, které naši kupovali společně. Vyhodily jsme porcelán, který dostali jako svatební dar, stříbro a fotky.

Koupily jsme si nový nábytek. Objednaly malíře. A stříbro od Tiffanyho. Strávily jsme den po galeriích, kde jsme nakoupily obrazy, a zakryly jimi prázdná místa na zdech.

Požádaly jsme dědečkovy právníky, aby se postarali o majetkové vyrovnání.

Pak jsme si zabalily a odjely na ostrov Beechwood.

3

Penny, Carrie a Bess jsou dcery Tipper a Harrise Sinclairových. Harris přišel k penězům v jednadvaceti po dokončení Harvardu a své jmění zvelebil obchodováním, které jsem nikdy nijak zvlášť nezkoumala. Zdědil domy a pozemky. Rozumně investoval do akcií na burze. Vzal si Tipper a držel ji v kuchyni a na zahradě. Vystavoval ji v perlách a na jachtách. Zdálo se, že se jí to líbí.

Jedinou dědečkovou prohrou bylo, že neměl syna. To ale nevádí. Sinclairovy dcery byly opálené a zbožňované. Vysoké, veselé a bohaté – byly jako princezny z pohádky. V Bostonu, na Harvardu i na riviérách ostrova Martha's Vineyard byly známé svými kašmírovými halenkami a velkolepými večírky. Narodily se, aby se z nich staly legendy. Čekali na ně princové, soukromé školy, sošky ze slonoviny a majestátní sídla.

Dědeček s Tipper milovali své dcery tak moc, že nedokázali říct, kterou mají nejraději. Nejdřív Carrie, pak Penny, pak Bess a pak zase Carrie. Pompézní svatby s kaviárem a harfisty, pak platinově blondatá vnoučata a rozpustilí světlosrstí psi. Nikdo nebyl na své překrásné americké dcery pyšnější než Tipper a Harris, alespoň v té době ne.

Na soukromém skalnatém ostrově postavili tři domy: Větrník pro Penny, Červenou bránu pro Carrie a Hnízdo pro Bess.

Jsem nejstarší ze Sinclairových vnoučat. Jsem dědičkou ostrova, rodového jmění i očekávání.

Teda nejspíš.

4

Já, Johnny, Mirren a Gat. Gat, Mirren, Johnny a já.

V rodině se nám čtyřem říká Lháři a nejspíš si to zasloužíme. Všem je nám skoro stejně a všichni máme narozeniny na podzim. Co jezdíme v létě na ostrov, jsou s námi potíže.

Gat přijel poprvé na Beechwood, když nám bylo osm. Léto osm, jak říkáme.

Předtím jsme Mirren, Johnny a já nebyli Lháři. Byli jsme prostě bratrance a sestřenice a Johnny otravoval, protože si nechtěl hrát s holkama.

Johnny, to je drzost, úsilí a zlomyslnost. Tenkrát věšel naše barbíny za krk a střílel po nás pistolí z lega.

Mirren, to je roztomilost, zvědavost a děšť. Tehdy trávila celá odpoledne s Taftem a dvojčaty, cákali po sobě na dlouhé pláži, zatímco já jsem si kreslila na milimetrový papír a četla v houpací síti na verandě Clairmontu.

A pak za námi přijel na léto Gat.

Tetu Carrie opustil manžel, když čekala Johnnyho brášku Willa. Nevím, co se stalo. V rodině se o tom nikdy nemluvalo. V létě osm už byl Will na světě a Carrie byla s Edem.

Ed obchodoval s uměním a zbožňoval její děti. To bylo všechno, co jsme se o něm dozvěděli, když Carrie oznámila, že s ním, Johnnym a Willem přijede na Beechwood.

To léto dorazili jako poslední a většina z nás čekala na molu, abychom přivítali příplouvající člun. Dědeček mě zvedl a já jsem mávala na Johnnyho, který měl na sobě žlutou záchrannou vestu a pokřikoval na nás z přídě lodi.

Babička Tipper stála vedle nás. V jednu chvíli se otočila od moře, sáhla do kapsy a vytáhla mentolovou žvýkačku. Rozbalila ji a strčila mi ji do pusy.

Když se pohledem vrátila ke člunu, její výraz se změnil. Nakláněla jsem se, abych viděla, co viděla babička.

Carrie vystoupila s Willem v náručí. Měl na sobě žlutou dětskou záchrannou vestu a nebylo z něj k rozeznání víc než chomáč zářivě blondatých vlasů. Při pohledu na něj člověka zaplavila radost. Ta vestička, kterou jsme všichni jako mimi-na nosili. Ty vlasy. Bylo báječné, že tenhle chlapeček, kterého jsme ještě ani pořádně neznali, byl tak očividně Sinclair.

Johnny vylezl ze člunu a hodil vestou o molo. Nejdřív ze všeho běžel k Mirren a nakopl ji. Pak nakopl mě. Nakopl dvojčata. Došel k našim prarodičům a narovnal se: „Rád vás vidím, babičko a dědečku. Těším se, že si spolu užijeme pěkné léto.“

Tipper ho obejmula: „Máma ti přikázala, abys to takhle řekl, přiznej se.“

„Jo,“ přiznal Johnny. „Za sebe bych chtěl dodat, že vás rád zase vidím.“

„Hodný kluk.“

„Už můžu jít?“

Tipper ho políbila na pihovatou tvář. „Utíkej.“

Za Johnnym vystoupil Ed, zastavil se, aby pomohl z motorového člunu vyložit zavazadla. Byl vysoký a štíhlý. Měl tmavě snědou kůži, to po indických předcích, jak jsme se později dozvěděli. Na očích měl brýle s černými obroučkami a na sobě elegantní městské oblečení: lněný oblek a pruho- vanou košili. Kalhoty měl po cestě pomačkané.

Dědeček mě postavil na zem.

Babička Tipper sevřela rty do rovné linky. Pak ukázala všechny zuby a vyrazila kupředu.

„Vy musíte být Ed. Jak milé překvapení.“

Potřásli si rukou. „Carrie neřekla, že přijedeme společně?“

„Ale jistě že řekla.“

Ed si prohlížel naši bělostně bílou rodinu. Otočil se na Carrie. „Kde je Gat?“

Zavolali na něj. Gat vylezl z vnitřku člunu a s hlavou skloněnou ke knoflíkům si sundával vestu.

„Mami, tati,“ řekla Carrie, „vzali jsme s sebou Edova synovce, aby si měl Johnny s kým hrát. Tohle je Gat Patil.“

Dědeček se natáhl a pohladil Gata po hlavě. „Dobrý den, mladý muži.“

„Dobrý den.“

„Bude to rok, co mu zemřel otec,“ vysvětlila Carrie. „Je to Johnnyho nejlepší kamarád. Edově sestře ohromně pomůže, když bude na pár týdnů u nás. Gate? Uděláme si piknik a budeme se koupat, jak jsme si slíbili, pamatuješ?“

Ale Gat neodpověděl. Díval se na mě.

Měl dramatický nos a roztomilé rty. Tmavě hnědou kůži, černé a kudrnaté vlasy. Tělo mu pulzovalo přebytkem energie. Byl jako napnutá pružina. Jako kdyby něco hledal. Gat, to byla hloubavost a nadšení. Ctižádost a silná káva. Mohla bych se na něj dívat věčně.

Naše pohledy se setkaly.

Otočila jsem se a utíkala pryč.

Gat běžel za mnou. Slyšela jsem, jak jeho chodidla dopadají na dřevo chodníků prolétajících se ostrovem.

Běžela jsem dál. Dál běžel za mnou.

Johnny běžel za Gatem. A Mirren za Johnnym.

Dospělí se bavili na molu, zdvořile se zajímali o Eda a cukrovali nad Willem. Maloši si hráli, jak už to maloši dělají.

My čtyři jsme se zastavili až na malé pláži pod Hnízdem. Tvoří ji úzký pruh písku z obou stran ohraničený skalisky.

Nikdo na ni tehdy moc nechodil. Na větší pláži byl jemnější písek a míň chaluh.

Mirren si zula boty a my ostatní taky. Házeli jsme kamínky do vody. Prostě jsme jen tak byli.

Napsala jsem naše jména do písku.

Cadence, Mirren, Johnny a Gat.

Gat, Johnny, Mirren a Cadence.

A tak to všechno začalo.

Johnny žadonil, aby s námi mohl Gat zůstat déle.

Dostal, co chtěl.

Příští léto žadonil, aby mohl Gat zůstat celé léto.

Gat přijel.

Johnny byl první vnuk v rodině. Prarodiče mu skoro nikdy neřekli ne.

5

V létě čtrnáct jsme si já a Gat vyjeli sami na motorovém člunu. Bylo zrovna po snídani. Bess donutila Mirren hrát tenis s dvojčaty a Taftem. Johnny začal v tom roce běhat a dělal kolečka kolem ostrova. Gat mě našel v kuchyni v Clairmontu a zeptal se, jestli bych si nechtěla vyjet na člunu.

„Ani ne.“ Chtěla jsem si zalézt do postele s knížkou.

„Prosím!“ Gat skoro nikdy neprosil.

„Vyjed' si sám.“

„Nemůžu si ho jen tak půjčit,“ řekl. „To nejde.“

„Jasně že si ho můžeš půjčit.“

„Bez někoho z vás ne.“

Plácal. „Kam chceš jet?“ zeptala jsem se.

„Někam pryč z ostrova. Někdy to tu nemůžu vystát.“

Tehdy jsem nechápala, co nemůže na ostrově vystát, ale řekla jsem, že pojedu. Vypluli jsme na moře ve větrovkách, pod nimi plavky. Po chvíli Gat vypnul motor. Seděli jsme a jedli pistácie, vdechovali slaný vzduch. Od hladiny moře se odráželo slunce.

„Pojd' do vody,“ řekla jsem.

Gat skočil první, já hned za ním, ale voda byla v porovnání s vodou u pláže tak ledová, až jsme zalapali po dechu. Slunce zašlo za mrak. Hystericky jsme se smáli a pokřikovali, že skočit do vody byl nejpitoměší nápad na světě. Co jsme si jenom mysleli? Dál od břehu byli žraloci, to věděl každý.

Proboha, hlavně nemluv o žralocích! Strkali jsme se a prali o to, kdo bude dřív u schůdků na loď.

Po chvíli se Gat stáhl a nechal mě jít první. „Ne proto, že seš holka, ale proto, že jsem dobřej člověk,“ řekl.

„Díky,“ vyplázla jsem na něj jazyk.

„Ale až mi žralok ukousne nohy, slib mi, že napíšeš proslav o tom, jak jsem byl skvělejší.“

„Platí,“ řekla jsem. „Gatwick Matthew Patil byl ten nejlepší oběd.“

Být promrzlí na kost se nám zdálo šíleně k smíchu. Neměli jsme ručníky. Choulili jsme se pod flísovou dekou, kterou jsme našli pod sedadly, a dotýkali se holými rameny. Propletené zmrzlé nohy.

„Jen se snažím předejít podchlazení,“ řekl Gat. „Nemysli si, že si myslím, že seš hezká, nebo tak něco.“

„Nemyslím si, že si to myslíš.“

„Hamouníš si deku.“

„Promiň.“

Ticho.

„Vlastně si myslím, že seš hezká, Cady. Nemyslel jsem to tak, jak jsem to řekl. Odkdy seš vlastně tak hezká? Rozptyluje to.“

„Vypadám pořád stejně.“

„Během školního roku ses změnila. Kazíš mi tím hru.“

„Hraješ nějakou hru?“

Vážně přikývl.

„To je nějaká pitomost. Jakou hru?“

„Mám brnění a nic přes něj nesmí projít. Nevšimla sis?“

To mě rozesmálo. „Ne.“

„Sakra. Myslel jsem si, že to funguje.“

Změnili jsme téma. Mluvili jsme o tom, že vezmeme odpoledne malochy do Edgartownu na film, taky o žralocích a o tom, jestli vážně žerou lidi, a o hře *Plants vs. Zombies*.

Pak jsme se vrátili na ostrov.

Chvíli potom mně Gat začal půjčovat knížky a chodit za mnou vpoledvečer na malou pláž. Vyčenichal mě, i když jsem ležela na trávě u Větrníku s našimi retrívry.

Začali jsme se spolu procházet po dřevěných chodnících okolo ostrova, Gat první, já za ním. Povídali jsme si o knížkách nebo si vymýšleli fantastické světy. Někdy se nám stalo, že jsme ostrov obešli několikrát kolem dokola, než jsme dostali hlad nebo se začali nudit.

Okružní pěšinu lemovaly divoké, tmavě růžové keře růží. Voněly jemně a sladce.

Jednou jsem Gata pozorovala, když ležel v houpací síti u Clairmontu s knížkou. Vypadal, jako by byl můj. Jako by mi patřil.

Potichu jsem vlezla za ním do sítě. Vzala jsem mu z ruky tužku – vždycky si četl s tužkou v ruce – a napsala *Gat* na hřbet jeho levé ruky a *Cadence* na hřbet pravé.

Vzal mi tužku z ruky. Napsal *Gat* na hřbet mé levé ruky a *Cadence* na hřbet pravé.

Nechci říct, že to byl osud. Nevěřím v něj, ani ve spřízněné duše nebo nadpřirozeno. Chci jen říct, že jsme si rozuměli. Ve všem.

Ale bylo nám jenom čtrnáct. Nikdy jsem se nelíbala s klukem, pár pus na mě čekalo až v dalším školním roce. Nějak jsme tomu prostě neříkali láska.

6

V létě patnáct jsem přijela o týden později než ostatní. Táta od nás odešel, a tak jsme s mamkou musely oběhat nákupy, poradit se s malíři a vůbec.

Johnny a Mirren na nás čekali na molu, měli růžové tváře a překypovali letními plány. Dávali dohromady letní rodinný turnaj v tenise a měli vybrané recepty na zmrzlinu. Půjdeme plachtit, budeme sedět u ohně.

Maloši pobíhali a křičeli jako vždycky. Tety se usmívaly chladnými úsměvy. Po příjezdovém shonu všichni vyrazili do Clairmontu na koktejl.

Šla jsem do Červené brány za Gatem. Červená brána je o dost menší dům než Clairmont, ale i tak má v patře čtyři ložnice. Přes léto v něm žije Johnny, Gat, Will, teta Carrie a taky Ed, když je tu, ale to není moc často.

Došla jsem ke kuchyňským dveřím a dívala se přes sklo dovnitř. Gat si mě nevšiml. Stál u linky v obnošeném šedém tričku a džínách. Ramena měl širší, než jsem si pamatovala.

Sundával suchou květinu, která visela květem dolů na stužce u okna nad dřezem. Byla to planá šípková růže, křehká a růžová, takové rostou u pěšiny okolo ostrova Beechwood.

Gat, můj Gat. Utrhl mi růži na oblíbeném místě našich výletů. Pověsil ji, aby uschla, a čekal, až dorazím na ostrov, aby mi ji mohl dát.

Líbala jsem se s pár bezvýznamnými klukama.

Přišla jsem o tátu.

Přijela jsem na ostrov z domu plného slz a lží
a uviděla Gata

a růži v jeho ruce
a přesně v tu chvíli, kdy na něj oknem dopadaly sluneční
paprsky,
v míse na lince jablka,
ve vzduchu vůně dřeva a oceánu,
jsem tomu začala říkat láska.

Byla to láska a udeřila mě tak tvrdě, že jsem se musela opřít o prosklené dveře, které nás pořád ještě oddělovaly, abych se udržela na nohách. Chtěla jsem se ho dotknout, jako by byl malý králíček, kotě, něco tak zvláštního a heboučkého, že tomu konečky prstů nedokážou odolat. Svět byl nádherný, protože v něm existoval on. Milovala jsem díru v jeho džínách, špínu na jeho bosých chodidlech, stroupek na loktu i jizvu na obočí. Gat, můj Gat.

Jak jsem tam stála a zírala na něj, vložil růži do obálky. Hledal tužku, otvíral a zavíral zásuvky, bouchal jimi, nakonec nějakou našel u sebe v kapse a dal se do psaní.

To, že na obálku psal adresu, mi došlo, až když z šuplíku vytáhl arch známek.

Jednu nalepil na obálku. Napsal zpáteční adresu.

Dopis nebyl pro mě.

Ode dveří Červené brány jsem odešla dřív, než si mě stačil všimnout, a rozběhla jsem se dolů k chodníku. Sklesle jsem pozorovala tmavnoucí oblohu.

Z osamělého růžového keře jsem otrhala všechny růže a jednu po druhé je naházela do rozezleného moře.